

tilføede, det er noget Factisk, noget Bestaaende, og som Følge deraf kan man bygge derpaa. Det er fra dette Standpunkt, at det foreliggende Udcast væsentligt gaader ud. Man har i Forbindelse hermed naturligen seet hen til Fremtiden, hvad man ogsaa vil erfare af Forsvarscommissionens Forslag; det vil nemlig deraf sees, hvorledes man har tænkt sig Flaaden udviklet i Løbet af omtrent 10 Aar, altsaa et begrændset Tidsrum. Men naar man betænker, hvilke væsentlige Forandringer der tidligere ere foregaaede i et saadant begrændset Tidsrum, vil man bemærke, at der ogsaa her kan ske Forandringer, der gribe dybt ind i hele Marinens Organisation. Imidlertid, man er nødt til at høre sig under, hvad der ikke kan være anderledes, og det er med denne Betragtning for Øie, at det foreliggende Forslag er blevet udarbejdet; men dette er tillige Grunden til, at Materiellet, skjøndt det erkjendes for at være en Hovedting for Organisationen, dog ikke er blevet staaet fast. Man kunde sige, at det havde været ønskeligt, at der i Organisationsplanen idetmindste var blevet foreslaaet Thinget at gaae ind paa et Tal, der kunde angive den Sum, som man vilde anvende paa Marinen i Løbet af de kommende Aar; men jeg troer ikke, at Representationen vilde være villig til eller kunde gaae ind paa noget Saadant; thi det vilde jo være ved Lov at binde sig med Hensyn til Udgifter i en Række af Aar. Som Følge heraf har man ikke forsøgt at indføre Sigt her i Loven. — Et andet Spørgsmaal er, hvorvidt den Sum, som Commissionen antager, at der burde tilstaaes Marinen, og som finder sit Udtryk i det Budget, som deels ledsager Commissionens Forslag, deels er optaget i Motiverne til nærværende Lovudkast, kan antages at være tilfredsstillende og passende efter Landets Kræfter. Dette er et Spørgsmaal af overordentlig stor Betydning. Der er en Betragtning, som man ikke sjældent har seet blive gjort gjældende, naar man har omtalt dette Forhold, den nemlig, at man gaader ud fra at sige: Landet antages at kunne bære en vis Ud-

gift til sit Forsvarsvæsen; hvor Meget skal deraf tilfalde Hæren og hvor Meget Flaaden? Efter min Overbeviisning er denne Maade at stille Spørgsmaalet paa falsk; den er baade urigtig i sit Væsen og medfører i sine Conseqventer Ulemper for Staten. Der er ikke her fastsat en Sum til Hær og Flaade, af hvilken hver Etat skal søge at tilvende sig den størst mulige Deel; dette kan aldrig være Tanken. Meningen er kun at indrette et Forsvarsvæsen, som er tilfredsstillende for Landet. Dersom man gik ud fra den nævnte Forudsætning, at hvad den ene Etat fik, vilde den anden Etat miste, saa vilde dette tilveiebringe Rivninger, Misforstaaelse og en uhyggelig Stemning imellem de to Eater, hvilket ikke kunde Andet end have de meest skadelige Følger for Landets Forsvarsvæsen i det Hele. Det er kun ved en Samvirken imellem Flaade og Hær, at man kan vente at tilveiebringe det Resultat, der tilsigtes ved nærværende Forslag; men dette vilde lide et bethdeligt Skaar, hvis Spørgsmaalet stillede paa den af mig først antydede Maade. Altsaa, det Spørgsmaal bliver kun at undersøge, hvorvidt det, der tilstaaes Flaaden, kan ansees tilfredsstillende og overeensstemmende med Landets Kræfter. Jeg troer nu, at Commissionen i saa Henseende har truffet det Rette; jeg troer, at, naar man stiller Marinen med et Budget, der nærmer sig til, hvad der tidligere har været anvendt paa den, gaader man med Hensyn til denne Deel af Forsvarsvæsenet vistnok saa vidt, som det kan være rimeligt at gaae. Landets Grændser ere blevne indskrænkede, de pecuniaire Forhold ere derved blevne stillede paa en anden Maade, og at ville tilsigte at tilveiebringe Yderligere, end hvad der hidtil er tilstaaet Marinen, vilde forekomme mig urigtigt fra det Standpunkt, hvorfra jeg, og hvorfra Regjeringen betragter Sagen. Dette er det ene Punkt, jeg har meent at burde henlede det ærebe Things Opmærksomhed paa, nemlig det Materielle og dets Indflydelse paa Marinens Organisation.

Der er imidlertid endnu et Punkt, som